

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság (Republika Węgierska) w dniu 23 marca 2011 r. — Péter David przeciwko Nemzeti Adó — és Vámhivatal Észak — alföldi Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-142/11)

(2011/C 179/17)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság (Republika Węgierska).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Péter David.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy system dotyczący odliczenia od podatku od wartości dodanej zawarty w szóstej dyrektywie Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2001/115/WE⁽²⁾ z dnia 20 grudnia 2001 r. (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”), lub w dyrektywie Rady 2006/112/WE⁽³⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej mającej zastosowanie w 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że organ podatkowy — na podstawie odpowiedzialności obiektywnej — może ograniczyć lub pozbawić podatnika prawa do odliczenia, z którego podatnik ten chce skorzystać w przypadku, gdy wystawca faktury nie może wykazać, iż korzystanie z pozostałych podwykonawców nastąpiło zgodnie z prawem?
- 2) Czy w przypadku, gdy organ administracyjny nie kwestionuje wykonania transakcji gospodarczej odzwierciedlonej na fakturze oraz tego, iż spełnia ona tym samym przesłanki formalne wymagane przez ustawę, może on zgodnie z prawem odmówić zwrotu podatku VAT wówczas, kiedy nie ma możliwości ustalenia tożsamości pozostałych podwykonawców, którymi posłużył się wystawca faktury lub kiedy wystawienie faktur ze strony podwykonawców nie jest zgodna z właściwym uregulowaniem?
- 3) Czy organ podatkowy ma obowiązek odmowy prawa do odliczenia w okolicznościach, o których mowa w drugim pytaniu, jeżeli w postępowaniu administracyjnym wykazano, że podatnik, który wykonuje prawo do odliczenia wiedział, że przedsiębiorcy, którzy znajdują się za nim w łańcuchu podwykonawców, działali w sposób bezprawny, w niektó-

rych przypadkach w celu uniknięcia opodatkowania, a nawet że podatnik ten współdziałał z tymi przedsiębiorcami?

- (¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).
- (²) Dyrektywa Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. zmieniająca dyrektywę 77/388/EWG w celu uproszczenia, modernizacji i harmonizacji ustanowionych warunków fakturowania w zakresie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 15, s. 24).
- (³) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof te 's-Gravenhage (Niderlandy) w dniu 28 marca 2011 r. — Leno Merken BV przeciwko Hagelkruis Beheer BV

(Sprawa C-149/11)

(2011/C 179/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Gerechtshof te 's-Gravenhage

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Leno Merken BV

Strona pozwana: Hagelkruis Beheer BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że do tego, aby wspólnotowy znak towarowy był rzeczywiście używany, wystarczy, by był on używany w jednym państwie członkowskim, jeśli — w przypadku, gdyby chodziło o krajowy znak towarowy — to używanie byłoby uznawane w danym państwie członkowskim za rzeczywiste [zob. wspólne oświadczenie nr 10 w sprawie art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾ oraz wytycznych dotyczących postępowania w sprawie sprzeciwu przed OHIM]?
- 2) W przypadku udzielenia na pierwsze pytanie odpowiedzi przeczącej, czy używanie wspólnotowego znaku towarowego w jednym państwie członkowskim nie może zostać w żadnym przypadku uznane za rzeczywiste używanie we Wspólnocie w rozumieniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009?